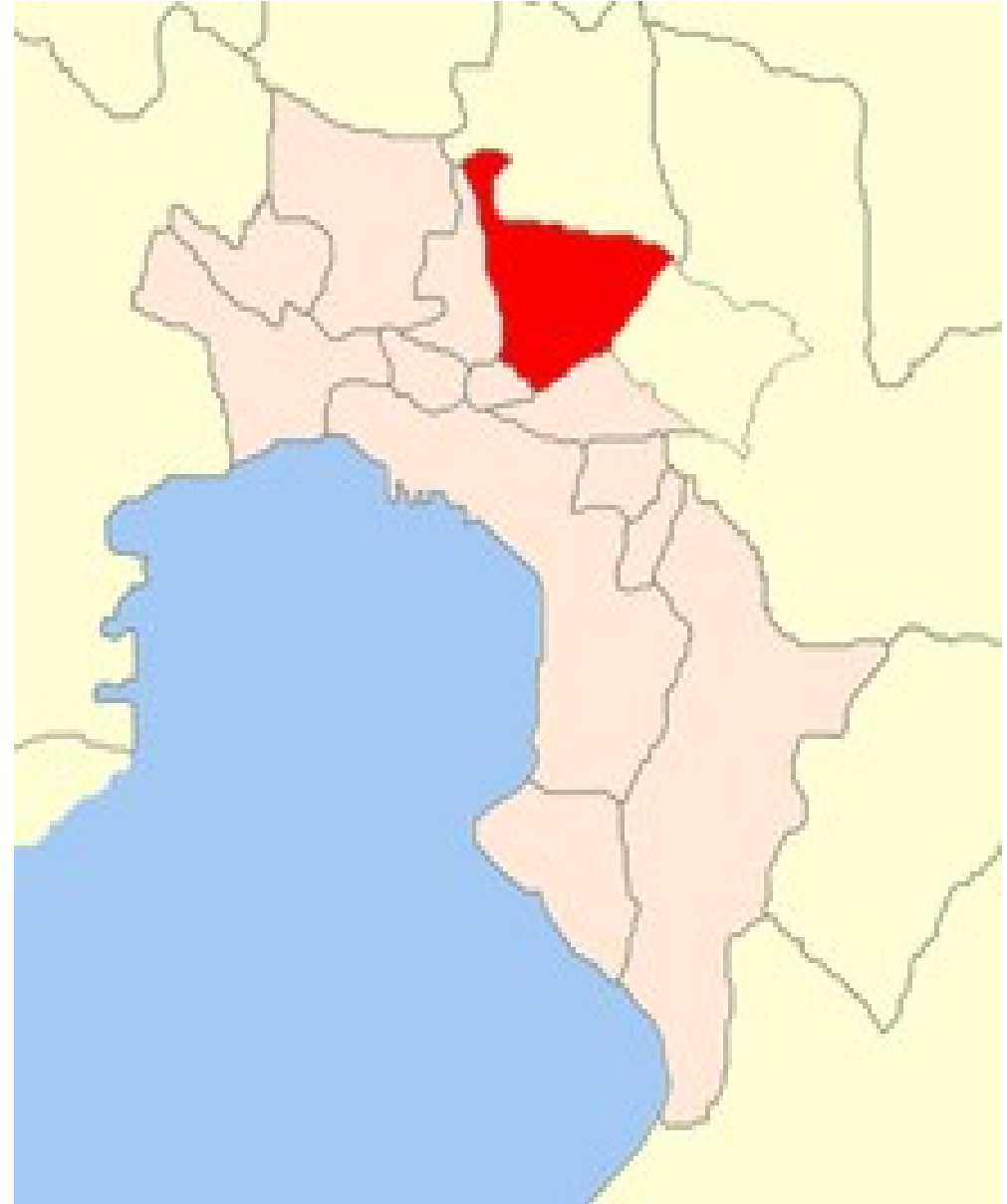

Η Ιστορία της Πολίχνης

Από το 1913 μέχρι σήμερα

Η Πολίχνη είναι μια από τις πιο ραγδαία αναπτυσσόμενες περιοχές στα βόρεια του Πολεοδομικού Συγκροτήματος Θεσσαλονίκης. Καταλαμβάνει έκταση 7.325 στρεμμάτων, από τα οποία το 70% αποτελεί την οικοδομημένη περιοχή. Συνορεύει με τις περιοχές της Ευκαρπίας, της Νεάπολης, των Συκεών και της Σταυρούπολης. Αποτελούσε ανεξάρτητο Δήμο από το 1973 μέχρι το 2011, όταν ενώθηκε με τη Σταυρούπολη και την Ευκαρπία αποτελώντας το διευρυμένο Δήμο Παύλου Μελά.

Στο παρελθόν ονομάζονταν Καράισιν και κατοικούνταν μέχρι το **1913** από οικογένειες βλάχων κτηνοτρόφων.

Το **1914** εγκαταστάθηκαν στην περιοχή 33 οικογένειες Τσαλκαλήδων προσφύγων.

Το **1917**, μετά τη Μεγάλη Πυρκαγιά που κατέστρεψε το ιστορικό κέντρο της Θεσσαλονίκης, το τότε Υπουργείο Πρόνοιας έχτισε στο Καράισιν καταυλισμό με ειδικούς θαλάμους ανά δυο οικίσκους, για να στεγάσει τους πυροπαθείς Εβραίους , επειδή όμως αυτοί ήταν συνήθως έμποροι κι εργάζονταν στο κέντρο της πόλης, δεν τους βόλευε η περιοχή και γρήγορα την εγκατέλειψαν, για να εγκατασταθούν πλησιέστερα στο κέντρο.

Το **1919** ήρθαν πρόσφυγες από την Ανατολική Θράκη , οι οποίοι όμως γρήγορα έφυγαν για άλλα μέρη, εκτός από ελάχιστους. Από το **1920** ως το **1922** ήρθαν και εγκαταστάθηκαν στο Καράισιν πρόσφυγες από το Καρς. Τελικά το **1929** το Καράισιν μετονομάστηκε σε Πολίχνη (μικρή πόλη) και με προεδρικό διάταγμα αποσπάσθηκε από το Δήμο Θεσσαλονίκης και συνδέθηκε με την κοινότητα Κουκλουτζά (Χαρμάνκιοϊ). Ωστόσο το διάταγμα αυτό δεν εφαρμόστηκε ποτέ και ο οικισμός εξακολουθούσε να ανήκει στο Δήμο Θεσσαλονίκης ως το 1931, οπότε συνδέθηκε διοικητικά με την γειτονική κοινότητα Σταυρούπολης (Λεμπέτ).

Το **1940** ανακηρύχθηκε ξεχωριστή κοινότητα και γνώρισε μεγάλη οικιστική ανάπτυξη κυρίως μετά το **1947**, όταν πλήθος Ποντίων εγκαταλείπουν τις εστίες τους σε διάφορα χωριά της Μακεδονίας και εγκαθίστανται στην Πολίχνη, προκειμένου να γλυτώσουν από τη λαίλαπα του εμφυλίου πολέμου που ξέσπασε στις ορεινές και αγροτικές κυρίως περιοχές της Ελλάδας. Η πληθυσμιακή αυτή διόγκωση από εσωτερικούς μετανάστες συνεχίστηκε και στις επόμενες δεκαετίες, προσδίδοντας στην περιοχή έντονο χαρακτήρα της εργατούπολης

Από τα μέσα της δεκαετίας του 1950 νέο κύμα εξωτερικής και κυρίως εσωτερικής μετανάστευσης πολλαπλασίασε τον πληθυσμό της Πολίχνης: παλιννοστούντες Έλληνες, επαναπατρισθέντες πολιτικοί πρόσφυγες και πλήθος επαρχιωτών που ζητούν μια καλύτερη ζωή στα αστικά κέντρα, συρρέουν στην περιοχή λόγω άφθονης και φθηνής γης

Μάλιστα μετά το **1990** η Πολίχνη αποτελεί πόλο έλξης Ελλήνων από τις δημοκρατίες της πρώην Σοβιετικής Ένωσης. Έκτοτε εμφανίζει γοργή πληθυσμιακή και λοιπή ανάπτυξη, κυρίως λόγω: κομβικότητας της θέσης της (άμεση πρόσβαση σε κεντρικούς οδικούς άξονες και εθνικές οδούς, Περιφερειακή Οδός), λόγω πολεοδομικής ιδιαιτερότητας (νέες εκτάσεις που διατίθενται για ποιοτική επέκταση και ανοικοδόμηση).

ΜΙΑ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΤΟΥ ΙΩΣΗΦ

ΚΑΙ

ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΗ

Στ1